

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **T. M. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č.j. MV-21627-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo podle § 44a odst. 4 v návaznosti na § 46a odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje L.C.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, jelikož nepředložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 12. 2016, č.j. OAM-9982-64/DP-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 11. 2018, č.j. MV-21627-5/SO-2017].

Žaloba

2. Žalobce uvádí, že Komise naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. 1) Žalobce namítá, že nalézací správní orgán, přičemž tento postup následně aproboval žalovaný, nesprávně poměřoval jeho příjmy za rok 2015, s jeho náklady na bydlení za rok 2016.
4. Žalobce je z důvodu svého věku finančně závislý na své matce, do své žádosti doložil platební výměr své matky za zdaňovací období 2015, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění matky za rok 2015 a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění matky za rok 2015. Správní orgán všechny tyto doklady o příjmu matky akceptoval a vypočetl, že čistý měsíční příjem matky žalobce za rok 2015 činil 21 990 Kč. Tuto částku žalobce nijak nerozporuje. Nalézací správní orgán uvedl, že žalobce neprokázal své skutečné náklady na bydlení a že tudíž musel vycházet z normativních nákladů na bydlení dle počtu osob stanovených pro účely příspěvku na bydlení. Správní orgán postupoval podle nařízení vlády č. 395/2015 Sb., sloupec Praha, a použil částku 18 947 Kč měsíčně. Podle tohoto výpočtu správního orgánu pak životní náklady žalobce a jeho rodiny (18 947 Kč za bydlení + 10 940 Kč součet životních a existenční minim rodiny) převyšují doložené příjmy matky žalobce o 7 897 Kč.
5. Žalobce namítá, že při stanovení jeho normativních nákladů na bydlení nemělo být postupováno podle nařízení vlády č. 395/2015 Sb., které stanovuje výše částek normativních nákladů pro období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, ale podle nařízení vlády č. 327/2014 Sb., které normativní náklady na bydlení stanovuje pro období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, tedy pro období, pro které žalobce doložil příjmy. Pokud by správní orgán postupoval podle nařízení vlády příslušného pro rok 2015, byl by výpočet životních nákladů jeho a jeho rodiny následující: 21 990 Kč (měsíční příjem matky) – 22 616 Kč (11 676 Kč bydlení + 10 940 Kč součet životních a existenční minim členů rodiny) = - 626 Kč. Pokud by bylo postupováno podle nařízení vlády č. 327/2014 Sb., sloupec Praha, 4 a více osob v rodině, náklady rodiny by stále převyšovaly příjmy rodiny, avšak o výrazně menších 626 Kč. Vzhledem k tomu, že obligatorním postupem je, pro případ negativního meritorního rozhodnutí, zvážení přiměřenosti důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, vedlo toto nesprávné spočítání skutečného rozdílu mezi příjmy a náklady rodiny k tomu, že správní orgán taktéž nesprávně zvážil přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán nesprávně vycházel z předpokladu, že rodině měsíčně chybí k uspokojení svých životních potřeb 7

897 Kč, a uvedl, že není možné vyloučit, že se žalobce stane zátěží pro sociální systém České republiky. Měl však vycházet z toho, že tento rozdíl byl v roce 2015 pouhých 626 Kč a riziko zatížení českého sociálního systému tak bylo minimální.

6. 2) Žalobce dále namítá logické rozpory v rozhodnutí a nesprávně zjištěný stav věci, které vedly k nesprávnému a nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalobce předně opakuje svou námitku týkající se nesprávně vypočítaných nákladů na bydlení, což vedlo k tomu, že byla i nesprávně posouzena přiměřenost zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Za situace, kdy bylo nalézací rozhodnutí vydáno dne 9. 12. 2016 a rozhodnutí odvolacího orgánu až dne 2. 11. 2018, nemůže být skutečnost, že žalobci v roce 2015, tedy před třemi lety, nevycházely příjmy o 626 Kč měsíčně, jediným důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti. Žalobce zároveň připomíná, že se nejedná o skutečný rozdíl a že by v jeho případě skutečně došlo k situaci, že by jeho rodina finančně strádala, nebo byla závislá na dávkách sociální pomoci. Byt, ve kterém žalobce žije, má matka žalobce ve svém osobním vlastnictví a náklady rodiny na bydlení jsou tak reálně výrazně nižší než ty stanovené nařízením vlády, obzvláště při zvážení, že z nařízení vlády se vychází ze sloupce stanoveného pro hlavní město Prahu a žalobce žije v Domažlicích.
8. Dále žalobce namítá, že žalovaná dvěma různými způsoby hodnotí vztah žalobce s jeho otcem, přičemž pokaždé toto hodnocení klade žalobci k tíži. Žalovaná na jedné straně uvádí, že otec žalobce má sice adresu svého pobytu hlášenou na jiné adrese než žalobce, ale reálně byl otec v bytě zastižen společně s žalobcem při pobytové kontrole, a proto správní orgány k ekonomickým nákladům rodiny přičítají i životní a existenční minimum otce a odmítají přihlédnout k odůvodněným nákladům na bydlení doloženým žalobcem, neboť ty vycházejí z toho, že v bytě žijí pouze tři osoby, přičemž otec žalobce je osobou čtvrtou (zvyšují tak náklady rodiny na živobytí). Na druhou stranu však odmítají vztah žalobce s jeho otcem hodnotit jako kladný faktor, pokud jde o posouzení přiměřenosti zamítnutí žalobcovy žádosti. Naopak je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že žalobce při výsledku dne 17. 6. 2015 uvedl, že žalobce se svým otcem není v kontaktu a neví, kde se nachází, z čehož žalobce nabyl dojmu, že jeho rodinná vazba k otci nebyla v rámci posouzení přiměřenosti zvážena vůbec, nebo že byla dokonce hodnocena negativně. Žalobce je tak přesvědčen, že pokud jde o jeho otce, neměl správní orgán přistupovat k tomu, že by jeho otce hodnotil jako společně posuzovanou osobu, což by vedlo k tomu, že žalobcovy příjmy by byly dostatečné, nebo měl naopak vazbu žalobce k jeho otci hodnotit kladně a přihlédnout k ní v rámci zvážení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

9. K žalobní námitce týkající se nesprávného poměrování příjmů za rok 2015 a nákladů na bydlení za rok 2016 a nesprávnou aplikaci dotčených ustanovení, Komise uvedla, že správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně proto postupoval na základě nařízení vlády č. 327/2015 Sb., které bylo účinné v době vydání jeho rozhodnutí (19. 12. 2016) a stanoví normativní náklady na bydlení pro účely příspěvku na bydlení pro rok 2016. V případě žalobce nebyly prokázány skutečné náklady na bydlení, proto správní orgán prvního stupně vycházel z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení uvedených v tomto nařízení vlády. Nejvyšší částkou pro 4 a více osob v domácnosti v tomto nařízení je částka uvedená pro byty užívané na základě nájemní smlouvy pro obec Praha ve výši 18 947 Kč. Jak vyplývá z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců,

použije se pro výpočet úhrnného měsíčního příjmu nejvyšší částka stanovená v tomto nařízení pro posuzované osoby, není tedy směrodatné, že byt, ve kterém žalobce bydlí, je ve vlastnictví jeho matky a nachází se v Domažlicích. Nad rámec uvedeného Komise uvádí, že i kdyby normativní náklady na bydlení byly posuzovány podle nařízení vlády č. 327/2014 Sb. pro období od 1. 1. 2015 do 31. 1. 2015, započítávala by se částka 18 674 Kč, tedy pouze částka o 273 Kč nižší. Rozdíl mezi skutečně doloženým příjmem a částkou, kterou byl žalobce povinen doložit, však činil přes 7 000 Kč. Komise tedy nesouhlasí s tvrzením žalobce, že měla být posuzována částka normativních nákladů na bydlení ve výši 11 676 Kč. Žalobce tudíž neprokázal, že splňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

10. K žalobní námitce vztahující se k posouzení přiměřenosti rozhodnutí a dvojího posouzení vztahu žalobce s jeho otcem, Komise uvedla, že v rámci svého rozhodnutí, kde také přezkoumávala přiměřenost napadeného rozhodnutí, vztah žalobce s jeho otcem v této souvislosti nehodnotila negativně právě s ohledem na skutečnost, že byl otec žalobce zohledněn jako společně posuzovaná osoba. Komise k problematice zásahu do rodinného a soukromého života žalobce uvedla, že rodiče a bratr pobývali na území České republiky a rodinné vazby udržovali s žalobcem sporadicky až do jeho dospělosti, proto nelze očekávat přímou závislost žalobce na rodině, tedy potřebu výchovy a péče obou rodičů. Způsob, jak se správní orgán prvního stupně vypořádal se vztahem žalobce a jeho otce v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nezakládal dle názoru Komise nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

11. Ve zbytku věci Komise odkázala na napadené rozhodnutí.

Jednání před soudem

12. Při jednání před soudem dne 7. 10. 2020 zástupce žalobce a žalovaná setrvali na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d) za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
16. Ve smyslu § 44a odst. 4 věty první ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.*
17. Žalobce předně namítá nesprávně vypočítané náklady na bydlení.

18. K tomu soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporné to, že doložené měsíční příjmy rodiny činily za rok 2015 částku ve výši 21 990 Kč, ani to, že součet životních minim členů rodiny činil částku ve výši 10 940 Kč. Sporná však zůstala výše normativních nákladů na bydlení.
19. Jelikož žalobce v průběhu správního řízení věrohodně neprokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny, správní orgány vycházely z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem.
20. Žalobce v první řadě namítal, že správní orgány nesprávně poměřovaly příjmy za rok 2015 s náklady na bydlení za rok 2016. Jak podotkla žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2020, č.j. 1 Azs 513/2019-34: *„Správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí.“*). Zároveň je třeba si uvědomit, že správní orgán prvního stupně posuzoval příjmy a výdaje do budoucna. Podle zdejšího soudu tak správní orgán prvního stupně správně vycházel z normativních nákladů na bydlení pro rok 2016, tedy z nařízení vlády č. 395/2015 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2016 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení (dále jen *„nařízení vlády č. 395/2015 Sb.“*).
21. Druhá část této námítky pak spočívala v tom, že správní orgány nesprávně vycházely z částky normativních nákladů platné pro území města Prahy, nikoliv Domažlic, kde se žalobce zdržuje. Zdejší soud k této otázce v plném rozsahu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, č.j. 48 A 26/2014-59, v němž bylo vysvětleno, že *„přestože totiž zákon užívá přívlastek „nejvyšší“, je vždy třeba zohledňovat konkrétní okolnosti případu. Takovou okolností je jak počet společně posuzovaných osob, který ostatně ministerstvo zohlednilo (byť nejspíše vycházelo z nesprávného počtu), ale jednak také příslušný druh bydlení [zda se jedná o bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy podle § 26 odst. 1 písm. a), nebo v bytech družstevních a bytech vlastníků podle § 26 odst. 1 písm. b)]. Pojem „nejvyšší“ tedy znamená, že se jedná o nejvyšší normativní náklady na bydlení pro konkrétní počet posuzovaných osob a konkrétní druh bydlení. Z hlediska platné právní úpravy se v praxi tedy jedná o částku uvedenou vždy v prvním sloupci příslušné tabulky zleva. Z hlediska zásady proporcionality lze akceptovat pouze to, že zákonodárce použitím přívlastku „nejvyšší“ vyloučil možnost přihlížet k rozlišení normativních nákladů podle obce, kde daná osoba pobývá. To má pro účely pobytu cizinců svou logiku, neboť povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců se uděluje vždy pro celé území státu, a proto musí mít cizinec zajištěny prostředky k pobytu i na území obcí s vyššími normativními náklady na bydlení. Jiná právní úprava by ostatně mohla vést k účelovému přihlašování se k pobytu na území obcí s nižšími normativními náklady na bydlení pouze pro účely správního řízení.“* Tyto závěry zopakoval zdejší soud např. v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č.j. 57A 69/2018-50, který následně potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2020, č.j. 10 Azs 296/2019-31. Jelikož je tedy nutné přihlídnout rovněž k druhu bydlení, kterým je v daném případě bydlení v bytě vlastníka, je z tabulky v § 2 písm. b) nařízení vlády č. 395/2015 Sb. patrné, že se dále zohledňuje pouze počet osob v rodině, kdežto počet obyvatel dané lokality zůstává nepodstatným, jelikož částka je neměnná.
22. Z uvedeného vyplývá, že nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení pro 4 a více

osob ve vlastním bytě činila podle nařízení vlády č. 395/2015 Sb. částku ve výši 11 887 Kč. Pokud tedy úhrnný měsíční příjem rodiny byl 21 990 Kč, součet životních minim členů rodiny 10 940 Kč a náklady na bydlení 11 887 Kč, pak doložené příjmy byly o 837 Kč nižší, než bylo třeba pro vyhovění žádosti žalobce. Lze tedy přisvědčit žalobci v tom, že správní orgán prvního stupně použil pro výpočet příjmů rodiny nesprávný údaj normativních nákladů na bydlení. Správní orgán prvního stupně vycházel z tabulky uvedené pod § 2 písm. a) nařízení vlády č. 395/2015 Sb., když nezohlednil druh bydlení žalobce, čímž dospěl k nesprávné částce ve výši 18 947 Kč, a jím tvrzený rozdíl pak činil 7 897 Kč. Jedná se o pochybení správního orgánu, které neodstranila ani žalovaná v rámci odvolacího řízení. Na rozdíl od žalobce však soud v tomto pochybení neshledává nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z výše provedeného výpočtu vyplývá, že žalobce nedoložil, že *úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem*. I nadále tak trvá důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce neprokázal dostatečný měsíční příjem rodiny.

23. Podle názoru soudu rozdíl mezi doloženými a potřebnými příjmy ve výši – 837 Kč nelze při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nijak tolerovat, protože jak životní minima členů rodiny, tak normativní náklady na bydlení jsou stanoveny podle předpisů o státní sociální podpoře, a tudíž na nízké úrovni.
24. Žalobní bod týkající se stanovení normativních nákladů na bydlení tudíž nebyl shledán důvodným.
25. Dále žalobce namítá nesprávné a nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce jednak opakuje námitku nesprávně vypočítaných nákladů na bydlení a jednak uplatňuje námitku rozporného hodnocení vztahu žalobce s jeho otcem.
26. K otázce nákladů na bydlení se soud vyjádřil výše, hodnocení uvedeného vztahu soud za rozporné nepovažuje.
27. K tomu se správní orgán prvního stupně zabýval dobou pobytu žalobce na území, skutečností, že žalobce v posledních letech využíval povolení k pobytu ke krátkodobým návštěvám své rodiny, na území Vietnamu bydlel u svého strýce, při výslechu dne 17. 6. 2015 uváděl, že se svým otcem není v kontaktu a domnívá se, že se nachází na území Vietnamu. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, kdy ve své domovské zemi vyrůstal a prošel vzdělávacím systémem Vietnamské socialistické republiky. Jedná se o dospělého člověka s ukončeným vzděláním, v produktivním věku, se silnými vazbami na svou domovskou zemi, kdy není žádným způsobem omezen v možnosti uplatnění se na trhu práce ve své domovské zemi. Nelze ani očekávat přímou závislost žalobce na rodině, tedy potřebu výchovy a péče rodičů, která naopak byla očekávána v letech minulých, kdy byl ve svém domovském státě a rodiče měl na území České republiky. Žalobce neprokázal, že disponuje příjmem, kterým by byl jeho dlouhodobý pobyt a pobyt ostatních členů jeho rodiny na území České republiky zajištěn. Na základě těchto skutečností správní orgán prvního stupně nemohl vyloučit možnost, že prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce by mohlo znamenat, že náklady spojené s jeho pobytem

ponese Česká republika, resp. žalobce by se mohl stát zátěží pro její sociální systém. S ohledem na všechny tyto skutečnosti, správní orgán prvního stupně učinil závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce.

28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí došla k tomu, že správní orgán prvního stupně provedl řádnou a dostatečnou úvahu týkající se posouzení přiměřenosti rozhodnutí a dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná se zabývala délkou pobytu žalobce na území, jeho rodinnými vazbami a i vazbami k domovskému státu. Z výpovědi žalobce vyplývá, že po celou dobu povoleného pobytu pobýval na území ČR naprosto minimálně, celou dobu soustavně studoval na území domovského státu, kde bydlel se svým strýcem a za matkou a bratrem jezdil pouze na období prázdnin. V té době jeho rodiče a bratr pobývali na území České republiky a rodinné vazby udržovali sporadicky až do dospělosti žalobce. Na území České republiky žalobce pobývá od poloviny roku 2015, tedy po dokončení studií ve své domovské zemi. Smysl účelu pobytu tak byl realizován v menší části času, ve kterém byl žalobci povolen pobyt na území ČR, kdy tento účel začal realizovat až v době, kdy byl již plnoletý a zaopatřený. Nelze tak očekávat přímou závislost cizince na rodině, tedy potřebu výchovy a péče rodičů. Žalobce je dospělý člověk s ukončeným vzděláním, v produktivním věku, se silnými vazbami na svou domovskou zemi, kdy není žádným způsobem omezen v možnosti uplatnění se na trhu práce ve své domovské zemi. Žalobce neprokázal, že disponuje příjmem, kterým by byl jeho dlouhodobý pobyt a pobyt ostatních členů jeho rodiny na území České republiky zajištěn. Žalovaná se tak plně ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že napadené rozhodnutí je zcela přiměřené důvodu zamítnutí žádosti a nemá nepřiměřené dopady so soukromého a rodinného života žalobce.
29. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
30. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*“
31. S ohledem na provedenou rekapitulaci soud – na rozdíl od žalobce – neshledává

v napadeném rozhodnutí logické rozpory a nesprávně zjištěný stav věci, které by vedly k nesprávnému a nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

32. Ani žalobní bod týkající se posouzení přiměřenosti důsledků rozhodnutí důvodu pro zrušení, resp. neprodloužení platnosti tudíž nebyl shledán důvodným.
33. Pro úplnost soud dodává, že se neztotožňuje ani se zcela obecnými námitkami, že žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Rozhodnutí soudu

34. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

35. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila, a proto bylo rozhodnuto, že náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 7. října 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu